

אך האם אופיינית שיכבה זו? האם דומה מצבה למצב השכירים? השכונות פשטו חוליות הסיקור של "העולם הזה" ככל רחבי הארץ, כדי לברוק את הדבר. הם לא חיפשו את העניים ביותר. ההוראה היתה: לחפש את השכירים האופייניים ביותר בכל ענף, אלה שרמת-מחיותם היא הממוצעת בסוגם. מתוך מאות המשפחות שרואיינו עלידי חוליות אלה - מוגשות בעמודים אלה שש דוגמות, שהן האופייניות ביותר לשכירים בארץ.

המערכה הגדולה למען ביטול תוספת היוקר מתנהלת תחת הסיסמה: "יש לשים קץ לאופנת הטורדואכול!" האם סיסמה זו משקפת את המציאות של 650 אלף השכירים בישראל, אשר הסכם תוספת היוקר חל עליהם? האם אלה יכולים להרשות לעצמם, "לספוג" את היוקר, אשר מאז ההעלאה האחרונה, לפני חצי שנה, קפץ בעוד ארבעה אחוזים? אין ספק שיש בארץ שיכבה שאפשר לומר עליה שהיא חוטפת ואוכלת. בשיכבה זו נתקלים שרי-הממשלה והפקידים הבכירים מדי

מי חוטר ואוכל?

יום ביומו. הם מוגשים את החוסמים והאוכלים במסעדות המפוארות (ראה תמונה למעלה), אצל סוכני הנסיעות וחברות-התעופה, באולמות הקונצרטים ובחגיגות הבכורה בתיאטרון, בבארים ובמועדוני-לילה.

פועל הנמל:

„הילדים שלי לא יאשינו ללאוד!"

לחודש שלם. על הינוך נאות לילדיו הוא כלל לא חושב. בתנאי-חיים כמו שבכיתה, ובמשכורת כשלו, קשה לו מאוד לחשוב על כך. בית-השימוש, למשל, אינו אלא אסלה עלובה וישנה. והיא נפרדת מן המטבח רק על-ידי וילון יוטה גס.

השם: שמעון אללוף.
הגיל: 42.
המקצוע: סוואר. מזלגן ומנופאי.
ארץ המוצא: מארוקו.
מצב משפחתי: נשוי + 10 ילדים.
מקום מגורים: ואדי סאליב, חיפה.

„הילדים האחרים שלי כבר לא ימשיכו ללמוד. אני פשוט לא יכול לשאת במאמץ. אם אני רוצה שיזכו בחינוך תיכון, או אפילו שילמדו מקצוע, אני צריך לעבוד 15 ימים נוספים בכל חודש, אבל כמה זמן אני יכול להחזיק מעמד בקצב עבודה כזה? אם להגיד את האמת, אני לא כל כך רוצה ב"תוספת-יוקר ושהמחירים יעלו בלי סוף. יותר טוב היה אם לא היו משלמים תוספת יוקר להמחירים היו נורמאליים. אין טעם ללכת לשוק עם סל מלא כסף ולחזור ממנו עם חצי סל מיצרכים."

„אני מרויח בחודש עבודה רגיל איזה 611 לירות ברוטו. עבודה רגילה, זאת אור מרת בלי פרמיות או שעות נוספות. אבל אני מוכרח תמיד להרביץ שעות נוספות בשפע, כדי לקיים את המשפחה. אחרי הכל יש לי משפחה בת 12 נפשות."

מאחר שאין שמעון יכול להמשיך לגור בביתו הסחוב, בגלל הדאגה לבריאות ילדיו, הוא נכנס עתה לשיכון פשוט. לשיכון עובדי הנמל אין הוא יכול להיכנס בגלל המחיר הגבוה. דירה בשיכון פועלי הנמל עולה 17.5 אלף ל"י עד הכניסה, ועשרת אלפים מש"כנא.

בביתו שבואדי סאליב, הכולל שנים וחצי חדרים, האווירה מדכאת מאוד. שמונה מי-טות-סוכנות משמשות 12 נפשות. על הי שולחן הגדול שבאמצע החדר מונחים שש כיכרות לחם. במטבח טורחת הבת בת ה-12 על מרק שעועית. הילדים הרבים מסתודדים סביבה ומתכים בכליון עיניים לארוחה.

„אף פעם בחיים שלי לא אוכל להגיע לי דבר כזה. בגלל זה אקח את השיכון ה"פשוט", שבשבילו אני משלם 9000 ל"י עד הכניסה ועוד 13,000 משכנתא. אבל גם ככה אני אצטרך לעבוד כמו סוס, כדי להציג ליה לשלם ובאותו זמן לקיים את המשפחה, שיהיו בריאים."

„הבית, כמו שרואים אותו, הוא עלוב ומלא טחב בחורף, והמירפסת עומדת להתי-מוטט בכל רגע. אני חוזר בדרך כלל הרוס לגמרי מהעבודה, כך שכל מה שאני מצליח לתקן בבית זה כלום. הילדה הגדולה שלי למדה שנתיים בבית-ספר תיכון, אבל הייתי מוכרח לשלוח אותה לעבודה ועכשיו היא עובדת בתור שליחה במשרד."

שמעון נראה מבוגר מכפי גילו, חרוש קמטים. כשהוא צריך לקנות נעליים ליל-דיו זו הוצאה המשבשת את כלכלת הבית

